

BLOEDLIJNEN

BOEK TWEE

DE FERARI TEN STRIJDE

GUY TROCH

Beste lezer,

Sedert ik het eerste deel van de wedervaren van deze groep dappere vrouwen begon te vertellen, had ik Steven Montrose een hele tijd niet gehoord of gezien. Soms stuurde hij een brief of een kort mailbericht om te laten weten dat hij in goede gezondheid was.

De plaatsen waar hij zich bevond wanneer hij de berichten stuurde leken telkens weer de headlines van het nieuws te halen: Syrië, Afghanistan, Mexico.

In de kist die hij me had nagelaten vond ik perkamenten, rollen vellum en verschillende voorwerpen die duidelijk eeuwen oud waren.

De met rood-groene inkt beschreven perkamenten had ik door een vriend laten dateren en ze bleken uit de dertiende eeuw te stammen. De oudste teksten waren door een monnik in de St. Andrews-universiteit in Schotland geschreven, zijn naam was Henry Erskine.

Bij de perkamenten vond ik een crucifix, een gouden torque, enkele uitgewerkte stambomen, twee messen en een volgeschreven boek, in een ander handschrift dan dat van de monnik, een vrouwelijk handschrift.

Het was een erg persoonlijke kroniek van de wedervaren van de vijf vrouwen die de hoofdrol speelden in het eerste boek. Het boek was genaamtekend door Isabelle Erskine, vrouwe van Montrose en Rosyth.

Na een hele tijd kreeg ik onverwachts bezoek. Heel laat 's avonds werd er aangebeld en daar stond Steven. Hij zag er mager en doodop uit. Ik nodigde hem mee naar de keuken en kookte voor hem met de restjes uit de koelkast een lekker maal. Hij viel er op aan als een uitgehongerde wolf. Een fles Pomerol die perfect op dronk was maakte er een zeer aangename avond van. We praatten over koetjes en kalfjes, over lekker eten en drinken, over het leven...en de dood.

Ik voelde aan dat hij geen zin had om over zijn huidige wedervaren te vertellen, een waas van droefheid en dreiging verduisterde zijn blik.

Hij viel in slaap op de bank en ik dekte hem toe met een malse, warme deken.

Toen ik 's ochtends naar beneden kwam, was hij verdwenen. Op de keukentafel lag een mapje met aanwijzingen.

Dus ben ik op een dag naar Schotland vertrokken, waar ik nieuwe informatie kreeg met nieuwe en recentere documenten, door de opvolgers van broeder Henry geschreven.

In de buurt van Kinross toonde men mij een geheime kelder onder een groot oud kerkgebouw, waar ik kennis maakte met de erfgenamen van Isabelle de Ste. Clair, Malcolm Erskine en de andere ferari.

Hierna volgt het tweede boek, menige andere zullen volgen.

HOOFDSTUK ELF.

Bimaristan Al-Noori hospitaal, Damascus.

Ala Al-din abu Al-Hassan Ali ibn-Abi-Hazm al-Qarshi al-Dimashqi, of Ibn al-Nafis zoals hij meestal werd genoemd zat in zijn werkkamer in het gigantische Al-Noori hospitaal in Damascus.

Hij was laat s' avonds zijn grootste publicatie aan het bijwerken: zijn encyclopedie, de 'Al-Shamil fi All-Tibb'.

Hij had net de patiëntendossiers ingevuld, een procedure die voor het eerst ter wereld standaard in dit hospitaal werd toegepast. Hij was nu al een uurtje bezig zijn opinie over het gebruik van dieetmaatregelen bij het behandelen van bepaalde aandoeningen op papier te zetten. Zijn werkkamer lag aan de binnenkoer, een grote open ruimte onmiddellijk aan de ingang van het Al-Noori-hospitaal.

Door de ruisende geluiden van de fontein en de avondlijke rust en kalmte kwam er een gevoel van welbehagen opzetten bij de wetenschapper. Hij gaapte even en was net van plan om zijn werk op te bergen en zijn bed op te zoeken toen een discreet tikje op de deur hem deed opkijken.

Hij keek op de gang en daar stond Abbas, de grote vechtjas die het commando over het kleine contingent bewakers voerde. Hij kwam binnen, vulde de ganse entree van de kamer en bromde: "Tabib, we hebben een indringer gevat.

Ik wilde hem in de boeien slaan, maar hij vroeg pertinent naar u en bezwoer me om dit aan u te tonen.”

De reusachtige soldaat overhandigde een lederen zakje aan de arts die het opende en er een brief uithaalde, een brief met het zegel van...

Ibn Al-Nafis haastte zich naar zijn werktafel, draaide de olielamp hoger en herkende inderdaad het zegel van de Grootmeester van de Orde der Tempeliers. Hij herinnerde zich nog de rijzige, gebaarde man met de zachte grijze ogen en het scherpe verstand waarmee hij een erg interessant en aangenaam gesprek had gevoerd, over menselijkheid en waardigheid en de misdaden die overal ter wereld in de naam van diverse godheden werden gepleegd.

Hij opende de brief en las de boodschap in het Latijn over de jonge Tempelier die tijdens het verrichten van een onbaatzuchtige heldendaad zwaar gekwetst werd en die door een Koptische herder doorheen de woestijn helemaal uit Gaza tot aan de poorten van het Al-Noori in Damascus zou worden gebracht. Hij zag in gedachten de onmetelijke afstand door de barre woestijnen en de verschrikkelijke ontberingen die een zwaar zieke man zou hebben moeten doorstaan om zover te raken. Hij haastte zich met Abbas naar het poorthuis en vond de zieke en zijn begeleider in de kleine stal naast het huis.

Hij begreep onmiddellijk dat hij snel moest handelen. De geur van dood weefsel en ontbinding deed hem automatisch op mondademhaling overschakelen.

De massieve Abbas had niet dezelfde reactie gehad en haastte zich naar buiten om met overtuiging zijn maag te ledigen. De arts boog zich over het restant van wat eens een forsgebouwde Tempelridder was geweest en deed snel een eerste onderzoek.

De man, een jonge twintiger was skeletaal mager, zijn ogen lagen diep in hun kassen en de slijmvliezen van neus en mond waren compleet uitgedroogd. Zijn lippen waren gebarsten en hij was in een stupor verzonken. Hij reageerde niet meer op geluid en aanraking, enkel een flauwe reactie op pijn was merkbaar.

Ibn Al-Nafis sloeg de stoffige deken die hem bedekte open en zag de verschrikkelijke gapende wond links onder zijn ribbenrooster.

De obsceen rode randen waren helemaal opgezet en een bloederig-etterige substantie liep eruit. De man rilde en voelde tegelijkertijd gloeiend heet aan, een snelle, flutterende pols en een oppervlakkige, kreunende ademhaling vervolledigden het tableau.

Hij keerde zich naar de kleine herder Ismaël en zag dat ook hij aan het eind van zijn krachten was. De man wilde zich uit respect oprichten om de geneesheer te groeten maar slaagde er niet in en viel naast zijn beschermeling neer. Een kort onderzoek van de kleine man toonde enkel een staat van totale uitputting. Er scheen verder niets mis met de taaie woestijnbewoner.

De geneesheer zei met een zachte stem tegen de herder: "Rust, kleine vriend, eet en drink. Je hebt een klein miracul verricht door met deze man, in deze toestand die reusachtige afstand af te leggen door de woestijn.

Aangezien jij zijn nauwste aanwezige verwant bent moet ik je vertellen dat het helemaal niet goed gaat met hem. Ik moet hem snel opereren en gaan kijken in de buikwond, anders haalt hij misschien de ochtend niet.

Normaal gezien zou ik moeten wachten tot hij wat op krachten is gekomen, maar ik heb geen keuze, het is nu of nooit. Ik zal je na de ingreep komen berichten over zijn toestand.”

Ibn Al-Nafis richtte zich op en stapte naar de ingangspoort van het Bimaristan toen een onderdrukte kreet hem deed omkijken. Ismaël was op handen en knieën achter hem aangekropen en riep hem toe: ”Alstublieft, effendi! Neem me mee, ik ben verantwoordelijk voor deze man. Ik moet bij hem blijven of hij leeft of sterft. Ik heb het beloofd...alstublieft, ik bid u!”

De arts voelde een diepe bewondering voor de kleine Kopt en bedacht evenals Pedro de Montaigne dat grootheid van geest niet evenredig was met grootheid van gestalte of welstand, zoals hij al meermaals vastgesteld had.

Hij richtte zich tot Abbas en zei: ”Ik begin de behandeling binnen een uur. Geef deze man eten en drinken, laat hem baden en breng hem daarna naar de behandelkamer achteraan het Bimaristan, bij de boomgaard met de olijfbomen.”

Abbas knikte en tilde Ismaël op met het gemak van een kind dat zijn lappenpop vastneemt. Ibn Al-Nafis zag respect voor de kleine woestijnbewoner in de ogen van de grote soldaat en dacht bij zichzelf dat hij zijn opinie over de grote man misschien wat moest bijstellen.

Toen draaide hij zich om en ging zich voorbereiden op de zware ingreep die hij moest verrichten en waarvan de afloop hoogst twijfelachtig was. Leven of dood, de variabelen van zijn beroep, samen met vakkennis...en geluk.

Hij kleepte zich helemaal uit en waste zich grondig in het badhuis. Zijn werkkleren werden hem gebracht, ze waren in kokend water met azijn ontsmet en door de woestijnwind gedroogd. Hij droeg er zorg voor om de kledij de vloer niet te laten raken.

Hij raadpleegde nog éénmaal zijn naslagwerk over buikwonden door Avicenna, de eerste arts die een uitgebreid wetenschappelijk werk maakte over dit soort ingrepen, sloeg het dikke boek dicht en begaf zich naar de operatiekamer.

Hij zag dat alles was voorbereid zoals hij het wilde.

De grond was geveegd en besprenkeld met water, tijm en salie, kruiden bekend om hun ontsmettende eigenschappen. Vijf grote olielampen waren rondom de operatietafel geplaatst vòòr evenveel grote spiegels om zoveel mogelijk licht te maken.

De stenen tafel waarop zijn patiënt zou worden neergelegd was bedekt met een smetteloos laken van Egyptisch katoen en zijn instrumentarium lag uitgestald op een kleinere tafel dichtbij met een stapel kleinere doeken om als kompressen dienst te doen.

Een loeiend vuur brandde in de hoek van de ruimte met op een rek enkele vuurrood gloeiende priemen en tangen die wachtten op gebruik. Daarna ging hij kijken naar de patiënt die voor de operatie voorbereid werd in de antichambre.

De meelijwekkend magere man werd in een grote badkuip met een rooster erin gewassen en achteraf naar de tafel gebracht. Hij had wat thee te drinken gekregen, wat gezien zijn stuporeuze toestand een hele opdracht was geweest. De samenstelling van de thee was een eigen samenstelling van Ibn Al-Nafis. Hij had al enkele jaren geleden berichten gekregen van zijn vrienden-wetenschappers over de eigenschappen van een plant, genaamd papaver, gekweekt in de stad Afyon in Turkije.

De eigenschappen van slaapinductie, pijnstilling en roesverwekking waren gekend. Het gebruik ervan werd echter bemoeilijkt door de negatieve effecten van het product: hallucinaties, hartritme stoornissen en zelfs dood. Het probleem bleek dosis-gebonden te zijn.

Ibn Al-Nafis had zoveel mogelijk gegevens verzameld van zijn collega-wetenschappers en had dan zelf onderzoek gedaan. Het was een angstige tijd geweest, wetende dat een vergissing een mogelijk levenseinde meebracht. Uiteindelijk waren er twaalf van zijn patiënten tijdens de testen overleden en zijn ziel stierf elke keer een beetje als hij de cijfers bekeek en in gedachten de aangezichten van alle overleden mensen voor zich zag.

Ondertussen had hij een schema ontwikkeld waarmee hij, met als basis het gewicht van de zieke vrij accuraat de noodzakelijke dosis kon bepalen. Het bleef echter 'vrij accuraat', want de productiemethode van de papaver was niet exact qua dosis-opbrengst en het lichaamsgewicht was duidelijk niet de enige bepalende factor.

John de Sainte-Clair woog nog een fractie van zijn origineel gewicht maar de chirurgie zou langdurig en extreem pijnlijk zijn. Daarenboven was zijn algemene toestand erbarmelijk en een te hoge dosis zou fataal kunnen blijken voor zijn hart.

Uiteindelijk had de arts een vrij hoge dosis bepaald met als filosofie dat de jongeman al genoeg pijn had doorstaan en dat hij bij de operatie niet verder diende te lijden.

Hij stelde dat de patiënt ofwel overleefde en dat hij bij de ingreep geen pijn had gehad, of dat hij het niet overleefde en dat het dan academisch was of hij aan de ingreep zelf of de verdoving stierf.

Toen de patiënt binnengebracht werd en op de stenen tafel neergelegd was zijn ademhaling heel oppervlakkig, maar bij testen van de pijnprikkels bleek de dosis zeker accuraat.

Ismaël werd binnengebracht. De kleine man zag er veel beter uit dan een uur geleden, het eten en drinken hadden hem duidelijk deugd gedaan. Hij zag er wel nog dodelijk vermoeid uit maar weigerde een aangeboden stoel en stond erop naast de arts aan de tafel te staan.

Ibn Al-Nafis maakte zijn geest leeg en keek zijn assistenten één voor één in de ogen, ook Ismaël, en zei: "Het leven van deze man ligt in onze handen. Het lot is hem de laatste tijd niet gunstig gezind. Ik weet dat het een 'kafir' is, een ongelovige, maar zijn inborst is die van een koning waard. Hij stelde zijn eigen leven in de waagschaal om een dienaar te redden tegen een overmacht. Ik vraag jullie om te handelen alsof het jullie eigen bloed was en mij in de mogelijkheid te stellen hem te redden zodat we, indien het niet lukt, kunnen stellen dat we ons uiterste best hebben gedaan.

Toen haalde de arts nog éénmaal diep adem en ging aan het werk. Ismaël stond naast Ibn Al-Nafis en keek geboeid toe. Een grote insnede werd gemaakt aan elke zijde van de wond. Ovaalvormig werd de ontstoken huid, onderhuid en spier weggesneden. Hier en daar ontstond er een bloeding, die met een misselijk makend gesis gecauteriseerd werd door middel van een withete priem.

“Dit weefsel is zodanig doordrongen met ontsteking en etter dat het beter verwijderd wordt”, sprak de arts en keek Ismaël aan. Het viel hem op dat de kleine man geïnteresseerd aan het toekijken was en geen van de klassieke tekenen vertoonde die achteraf leidden tot bezwijmen, braken, enzovoort.

“Als je ertoe in staat bent kan ik altijd een extra paar handen en ogen gebruiken,” voegde hij eraan toe. Ismaël keek de arts aan en knikte ernstig.

“Ga hiernaast bij de dienaars, was je handen en pas een reine tuniek aan,” droeg de geneesheer zijn kleine helper op.

Enkele minuten later verscheen Ismaël weer in de deuropening en Ibn Al-Nafis kon een gesnuif van pret niet onderdrukken. De tuniek was vele malen te groot voor de kleine man en hij worstelde met de mouwen om zijn handen zichtbaar te maken. Hij stapte echter resoluut naar de tafel en nam zijn plaats naast de rijzige arts in.

“Zeg me maar wat ik kan doen, effendi,” zei hij en keek naar de gapende wond waar een vlies zichtbaar was waaruit de bloederige etter opborrelde.

“Dat is het buikvlies, dat de darmen omgeeft. We moeten het openen om de schade van binnen te bekijken,” zei Al-Nafis en nam een vlijmscherp mesje. Met een doelbewuste,

korte beweging sneed hij het vlies in en gaf Ismaël twee haakjes om de buikholte open te houden zodat hij erin kon kijken. Allebei hadden ze de goede reactie om net op tijd op mond-ademhaling over te schakelen.

De buikholte was gevuld met etter en bloed en de arts ging onmiddellijk aan het werk met kompressen, het ene na het andere. Hij doopte ze in de vloeistof in de buik en gooide ze daarna onmiddellijk in een daartoe klaarstaande ijzeren ketel. Na enige tijd riep hij een bediende en zei: "Breng meer katoen, mijn spoeling met salie en thijm en een karaf wijnazijn. De gebruikte kompressen dienen onmiddellijk te worden verbrand."

Al snel kwam er een man met een mand vol kraaknette katoenen kompressen en twee karaffen gevuld met vloeistof. De bijna volle ijzeren ketel werd verwijderd en vervangen door een nieuwe. Ismaël keek mee in de gapende buikholte naar de beheerste, ervaren handelingen van Al-Nafis. Het meeste van de stinkende vloeistof was nu uit de buikholte verdwenen en de arts schakelde over op een andere werkwijze.

Hij drenkte nu de kompressen in een schaal gevuld met zijn zelfgemaakte spoeling alvorens er grondig de buikholte mee te reinigen. Na een tijd wisselde hij af met zuiver bronwater uit de fontein; een bron in de nabijgelegen bergen werd daartoe omgeleid en was over de ganse lengte overdekt. Op het allerlaatste moment spoelde hij nog éénmaal de buikholte met zijn desinfecterend middel en stond op het punt de operatiewond te sluiten toen hij aarzelde.

Ismaël keek hem aan en vroeg: "Is er iets mis, effendi, kan ik iets doen?"

“Er is iets dat ik over het hoofd zie, kleine vriend,” zei de arts en keek nogmaals uitgebreid de wond na.

“De darmen zijn alle intact, er zijn geen bloedende letsels en ik vind geen vreemd materiaal terug. Toch moet er iets de enorme etterproductie verklaren, iets...”

Toen wees Ismaël in de wond en zei: “Kijk, effendi, net onder uw rechter wijsvinger. Is het een klonter bloed of...”

Al-Nafis keek scherper toe en vroeg een extra olielamp dichterbij. Hij streek met de vingers over de spiermassa achterin de buikholte en voelde...een harde punt. Hij nam snel een doordrenkt kompres, reinigde de zone grondig en daar zagen ze...het uiteinde van een pijl met een stuk schacht.

“Allah zij geprezen voor jouw scherpe ogen, sahbi,” zei de geneesheer. Ismaël was vereerd om door een wijze man ‘vriend’ te worden genoemd en glimde van trots.

“Help me hem op zijn rechterzijde te keren, Ismaël. Er zitten weerhaken aan de pijl en hij moet er helemaal doorheen geduwd worden,” zei de arts op bevelende toon.

John werd op de rechterkant gedraaid en een nieuw laken werd onder het lichaam aangebracht. Ibn Al-Nafis keek Ismaël doordringend aan en drukte hem hem een tang in de hand.

“We hebben niet veel tijd meer, kleine vriend. Zijn pols wordt sneller en oppervlakkiger en zijn leven glibbert als een paling door onze vingers. Wanneer ik de punt door de spieren duw, moet jij hem grijpen met de tang en door de rug heentrekken.”

Ismaël slikte, nam de tang stevig vast en wachtte op de dingen die gingen komen. Al-Nafis keek hem aan, knikte en

duwde hard tegen de pijl. Ismaël zag eerst de huid in een scherpe punt omhoogkomen, toen scheurde ze plots en een wreed uitziende bebloede donkere pijlpunt kwam tevoorschijn.

Met de tang greep hij de punt vast en glibberde er even snel weer af. Hij dacht even na, greep een katoenen kompres en trok, na het rond de punt te hebben gedraaid, met de tang vlot de pijl doorheen de rug van zijn vriend.

Er volgde wat citrijn-kleurig vocht en wat bloed. Daarna werd de patiënt snel terug op de rug gedraaid. Al-Nafis reinigde nog éénmaal de buik, hechtte toen met zijde achtereenvolgens buikvlies, spieren en huid.

John werd nogmaals gewassen, verschillende lagen verband werden aangelegd en hij werd op een bed geïnstalleerd dichtbij een venster dat uitgaf op de lommerrijke binnenkoer met de klaterende fontein. Een dienstbode werd bij hem gezet die onmiddellijk de arts moest verwittigen wanneer de patiënt uit zijn verdoving ontwaakte.

Eerst was Ismaël vastbesloten geweest om de nacht naast zijn beschermeling door te brengen. Hij had al een deken uitgespreid op de grond naast het bed van de zieke.

Ibn Al-Nafis was echter ongebruikelijk streng geweest. Hij had de kleine man ‘manu militari’ laten verwijderen uit de ziekenkamer en laten opsluiten in een kamer voor agressieve geestesgestoorden.

De arts wist wel waarom.

Hij bleef zelf bij John want hij wist dat het van deze nacht zou afhangen of zijn patiënt zou leven of sterven. De tempelier was een eerste maal uit zijn coma ontwaakt na een paar uur, badend in het zweet, hallucinerend en klauwend naar zijn verbanden. Verschillende verplegers stonden echter klaar, grepen zijn handen en hielden hem neer op het bed. Wat later verzonk hij weer in een doodsslaap. Een uur later slaakte hij een vreselijke kreet en braakte een grote gulp bloed uit. Al-Nafis zag dat het zwart bloed was, dus waarschijnlijk verteerd bloed dat in zijn maag had gezeten.

Hij probeerde voorzichtig eerst wat zuiver water toe te dienen en wat later een slappe thee met wat suiker. Toen was het tijd om de natuur zijn werk te laten doen. Enkele riemen werden rond het lichaam en de ledematen van de zwaarzieke man aangebracht en uiteindelijk ging ook Ibn Al-Nafis slapen, een diepe, droomloze slaap.

Hij wist dat hij gedaan had wat hij kon en dat enkel tijd raad zou brengen.

HOOFDSTUK TWAALF.

Château Brie-Comte-Robert; Ile de France.

Phillippe “Le Bel” II van Frankrijk was woest. Zijn beste spionnen waren als kinderen om de tuin geleid en hij had geen flauw idee waar die verdomde Tempeliers zich bevonden.

Daarenboven nam die idioot van een paus het dan nog voor dat addergebroed op. De verdorven kettters van monniken hadden schuldbrieven op zijn naam voor honderduizenden “livres tournois”. De geleende fortuinen waren als sneeuw voor de zon verdwenen, vergooid aan veldslag na veldslag, oorlog na oorlog. Vooral de oorlogen tegen de Engelsen om Frans grondgebied te heroveren, tegen de Vlaamse bastaards en tegen de edelen uit de Languedoc hadden diepe wonden in de schatkist geslagen. Voeg daarbij nog een zeer dure, zeer mislukte kruistocht en de optelsom was gigantisch geworden. Een eventuele terugbetaling was een illusie.

Hij had zijn getrouwen in het Château Brie bijeengeroepen, mannen die aan hem gebonden waren door bloedbanden en/of duistere gemeenschappelijke misdrijven uit het verleden.

Echte vrienden had hij niet, daarvoor was hij te achterdochtig en egoïstisch van natuur. De drie aanwezigen waren nazaten van de bouwheer van het kasteel waarin ze zich bevonden, in het arrondissement Mélnun, op de rand van het plateau van Brie.

Robert, de derde Hertog van Dreux had zijn beker nog maar eens gevuld met de uitstekende wijn uit de Dordogne, vloekte met overtuiging en richtte zich tot Pierre, zijn broer.

”Hoe is het mogelijk dat je “zogezegd” uitmuntende spoorzoekers er in slagen zich twee keer na elkaar in de luren laten leggen door die armzalige kettters van Tempeliers?”

Pierre, Graaf van Bretagne, reageerde furieus en brulde: ”In het vervolg mag jij de kastanjes uit het vuur halen en zelf voor mannen zorgen om je vuile werkjes op te knappen. Drie van mijn kerels zitten nog steeds in het cachot in Nantes. Ze werden gevat toen ze in het klooster waren binnengedrongen om de identiteit van de acht jonge edelen te achterhalen die met Montaigne hadden gepraat. De ene die ontsnapte wist ons te melden dat we om de tuin geleid werden. Er waren slechts acht pages in het klooster die de plaats hadden ingenomen van de gevlogen vogels.”

De vierde aanwezige, de Aartsbisschop van Reims, Henri de Dreux kwam tussenbeide: “Broeders, laat ons rustig de feiten onder ogen zien en oplossingen zoeken. Onderling geruzie speelt enkel in de kaart van onze vijanden. Bent U het met mij eens, majesteit?”

De koning keek de drie broers even aan en zei: “Je was altijd de meest bedachtzame van de drie, Henri. Nooit overhaast noch onbedachtzaam, altijd plannend en vooruitdenkend. Ik heb meer het temperament van je broers en ik kan je vertellen dat mijn verblijf in de hemel ernstig gehypothekeerd wordt door mijn woedeuitbarsting en bijhorende vloek-tirade in nabijheid van de paus. Dit terzijde heb je natuurlijk gelijk. Wat heb je met je scherpe bisschoppelijke verstand al uitgekiend, vraag ik me af ?”

De vier mannen gingen zitten en vulden hun bekers nog eens bij. De aartsbisschop stak van wal. "Zoals jullie weten heb ik een uitgebreid spionnennetwerk van geestelijken ter mijner beschikking; priesters en andere dienaren van de kerk.

Zij horen en zien alles wat er zich in en rond de kerken en kapellen afspeelt, ze worden bij de mensen thuis gevraagd voor geestelijke steun en zijn op veel familievergaderingen aanwezig. Enkele weken geleden werd er in de haven van La Rochelle gesproken over een schip dat snel moest worden afgemeerd en waarvan de opvarenden met grote haast naar het Château de Portail zouden zijn gebracht. Het waren zeven mannen en een vrouw, allen twintigers, begeleid door Alexandre, de broer van die hellehond Pedro de Montaigne.

Daar vertrokken ze weer de volgende dag, of ten minste dat dachten we. De mensen die Pierre er op af stuurde naar de abdij van Clisson, waarvan er dus drie in het cachot in Nantes wormen verzamelen, leerden ons het tegendeel. De acht opvarenden zijn dus verdwenen...en niet alleen zij.

Twee dagen na de eerste groep vertrok het gezelschap van de ketterse Grootmeester. Ze werden op korte afstand gevolgd door een speciale eenheid ridders, door mijzelf samengesteld. Enkele uren later kwam het groepje van Montaigne aan in St. Moreil, in de Commanderie St. Jean-Baptiste, één van hun pleisterplaatsen. Het was pas toen dat onze mensen zagen dat ook hier een verwisseltruc was gebruikt.

Bij nader inzien bleek dat mijn mannen in het woud even opgehouden werden door een kudde schapen. Daar moet de verwisseling plaats hebben gevonden. Om het kort te stellen, we hebben geen idee waar ze zich bevinden, noch de

Grootmeester en zijn trawanten, noch de raadselachtige jonge edelen, we tasten in het duister!”

Dit bracht weer een tirade van de twee broers teweeg, stoelen werden omvergeworpen, bekers tegen de muur gegooid en zelfs Phillippe liet zich niet onbetuigd door een vloek te uiten die de trommelvliezen van de bisschop uit afgrijzen deed ineenskrimpen.

Bisschop Henri zuchtte, liet de anderen uitrazen, wachtte geduldig tot de rust weergekeerd was en zei toen: “Zoals ik al zei, roepen en tieren brengt ons geen stap verder. Ik meen dat we meer op lange termijn moeten denken en vooral...handelen. Majesteit, ik stel het niet verkeerd als ik uw schulden aan de ketterse tempeliers als één van de eerst aan te pakken problemen beschouw?”

Phillippe keek de aartsbisschop aan en knikte. “Dat is zo, Henri. Het is als een zwaard van Damocles dat boven mijn koninklijk hoofd zweeft en het is geen fijn gevoel!”

“Kijk in de toekomst, Sire,” zei de zwaarlijvige geestelijke en kneep zijn ratten oogjes tot spleetjes. “Mag ik even helemaal oprecht zijn? Het schijnt mij dat er in de nabije en niet zo nabije toekomst enkele zekerheden zijn, die echter door de meeste gekroonde hoofden en machthebbers niet geaccepteerd worden. De kruistochten zijn gedoemd om te mislukken...”

Luid gebrul van zijn twee broers deed Henry even zwijgen. Hij wachtte even en nam rustig nog een teug van zijn beker. Tot de verbazing van Pierre en Robert legde de Koning hen het zwijgen op en zei: “Ik ben het volledig met je eens, Henri. Ga door!”

Terwijl de twee luidruchtige broers zich met een verdwaasde, verongelijkte blik terug in hun stoel lieten zakken ging de aartsbisschop verder met zijn betoog.

“Zoals ik dus net zei, de kruistochten zijn gedoemd om te mislukken. De vromen zijn gesneuveld en de strategen zullen binnenkort inzien dat de winst de verliezen niet langer dekt. Goud en andere schatten zijn in de mate van het mogelijke verdwenen in koffers en schatkamers van divers allooï. Bovendien zijn de cijfers tegen ons, bij de laatste veldtocht van de Ajoebiden blies Al-Kamil verzamelen bij Gaza en werden 150.000 speren geteld. Daarenboven vechten de Saracenen een thuiswedstrijd uit, zowel als motivatie als qua ravitaillering een niet te onderschatten voordeel. Denk er even over na en jullie zullen inzien dat ik gelijk heb. Majesteit, we moeten ons concentreren op Frankrijk en, net zoals de Saracenen een thuiswedstrijd spelen.”

Koning Phillippe keek Henri aan, knikte en zei: “Ik ben het met je eens, neef. De obstakels en tegenstanders zijn hier al formidabel genoeg zonder ook nog eens aan de andere kant van de wereld oorlog te gaan voeren voor een verloren zaak. De reeds genoemde schulden aan de ketters hangen echter als een molensteen rond mijn nek en de schijnheilige vader blijft hen beschermen. Mijn holgalvende schatkist laat voorlopig geen enkel militair initiatief toe.”

De aartsbisschop van Reims keek zijn broers en neef even aan en zei: “Ik heb mijn boodschappers en spionnen niet alleen in de lagere regionen van de kerk zitten. Ook in de hoogste kerkelijke apparaten leg ik mijn oor te luisteren.

Ik kan jullie zeggen dat het rommelt in Rome. De kardinalen van de Curie, het hoogste beleidsorgaan in de kerk zijn niet echt opgezet met de nieuwe paus. Zijn dweperij met

een leven in armoede en ascetisme staan in schril contrast met hun luxueuze levensstijl. Uit goede bron werd mij gemeld dat een steeds grotere groep niet afkerig zou zijn van een pauswissel, een niet-natuurlijke pauswissel, als jullie mij begrijpen?”

Hierbij keek de aartsbisschop de kamer rond en zag het begrip dagen in de ogen van de andere aanwezigen. “Je bedoelt...” zei de Franse vorst.

”Precies,” antwoordde Henri en sprak verder. “Binnenkort krijgt Uwe Majesteit een delegatie uit Rome in audiëntie. De officiële reden van het bezoek zal de mogelijke heiligverklaring van Sint-Joris zijn. De eigenlijke reden is een vergadering op hoog niveau, de bespreking van een pauselijke vervanging met daarenboven de selectie van een eventuele kandidaat die uw goedkeuring zou wegdragen.

U begrijpt dat de grootste discretie in acht moet worden genomen. In ruil voor uw steun zouden verregaande maatregelen worden genomen die de invloed van Frankrijk in de kerk zouden doen toenemen. Er is zelfs sprake van een verhuis van het Vaticaan naar Frankrijk. Stel U voor, het centrum van de kerkelijke macht in...Avignon!”

“Maar, neef,” zei Phillippe. “Avignon is geen Frans grondgebied. De Kathaarse edelen beheersen de regio en drijven de spot met mij. Ik zou er veel voor over hebben om het zuiden terug in te lijven maar zoals ik al zei ontbreken mij momenteel de financiële mogelijkheden daartoe.”

“Dat is de tweede reden waarom de kardinalen met U een onderhoud willen, Sire,” zei de aartsbisschop.

”Net zoals de paus belijden ook de Katharen een geloof in armoede, met afkeer van wereldlijke praal. De kardinalen zullen aanbieden de kosten op zich te nemen voor een

nieuwe kruistocht, één in het zuiden van Frankrijk met een inlijving van deze rijke landstreek als logisch gevolg. Uw geldzorgen zijn dan meteen van de baan en een mogelijke wijkplaats voor de Tempeliers wordt hierdoor vernietigd. U weet dat de banden tussen de edelen van de Languedoc en de ketterse ridderorde erg stevig zijn. Een nieuwe, U goedgezinde paus zou zo'n kruistocht kunnen uitroepen en iedereen zou er wel bij varen, behalve de Tempeliers en de Occitaanse edelen natuurlijk. Zij zullen allen arm moeten sterven. Ik stel voor dat wij ze gratis onder de grond stoppen, of nog beter, verbranden!”

Alle aanwezigen barstten uit in een bulderend gelach en Phillippe nam Henri even apart bij de haard waar dikke blokken eikenhout brandden en een aangename warmte verspreidden.

“Dit is opwindend nieuws, ‘cousin’,” zei de koning, “en waarom zou de volgende paus geen Dreux kunnen zijn? Ik zou een bloedverwant op de heilige stoel een verfrissende en geruststellende gedachte vinden.”

De mannen beëindigden hun gesprekken en namen afscheid. De koning zag de toekomst veel rooskleuriger in en de Dreux-broers zagen hun invloed in het toekomstige Frankrijk een hoge vlucht nemen. Ze vertrokken allen met een beter gevoel dan ze gekomen waren.

Nadat de vier mannen de zaal hadden verlaten, de bedienden de tafels hadden afgeruimd en de stilte weer de hoofdrol speelde, bewoog plots een grote gobelin aan de muur naast de haard.

Een man, gekleed in de livrei van het koninklijk huishouden liet zich uit de kleine nis achter het muurkleed zakken, luisterde even aan de deur en verliet op zijn beurt de zaal.

Hij begaf zich eerst naar de keuken, hielp met de voorbereiding van de maaltijden van de volgende dag en werd toen door de kok weggestuurd om het wild voor de volgende dag op te pikken in de jagershut in het nabijgelegen woud.

Alain de Ridefort was de achterneef van de befaamde, misschien zelfs beruchte oud-Grootmeester van de Tempelorde Girard de Ridefort, of Geraard van Ruddervoorde, zoals hij eigenlijk heette. Alain was een absolute vertrouweling van de huidige Grootmeester die hem de meest gevaarlijke en geheime missies toevertrouwde. Recent was hij erin geslaagd een geheime vergadering tussen de koning van Frankrijk en de paus bij te wonen en rapport uit te brengen over het desastreuze einde .

Geeraard, zijn oom, had bij de broederstrijd tussen de Christenen na het overlijden van Boudewijn, de lepreuze koning van Jeruzalem, de kant van de koning gekozen. Eén kamp stond achter deze nieuwe koning, Guy de Lusigny en het andere achter zijn rivaal, Raymond van Tripoli.

Tegelijkertijd keerden de militaire kansen. Na de desastreuze Slag bij de hoorns van Hattin, waar een groot kruisvaardersleger in de pan werd gehakt, werd Jeruzalem belegerd en ingenomen. Het ene kasteel na het andere viel in de handen van de muzelmannen.

Geraard vocht mee in het beleg van Accre, in 1189, toen Guy de Lusigny probeerde de stad, toen in handen van Saladdin, te heroveren.

Op 1 oktober van dat jaar, bij een frontale charge op het mammelukkenleger sneuvelde Geraard van Ruddervoorde en zijn tegenstanders in het kruisvaardersleger deden achteraf alles behalve van de doden niets dan goeds spreken.

Alain was de zoon van ridder Haket van Ruddervoorde, de broer van Geraard en werd op het familiedomein, niet ver van Brugge, opgevoed. De verhalen over zijn oom, Grootmeester van de Tempelorde, vulden de lange winteravonden bij het haardvuur. Zijn vader, ridder Haket kon zich enorm opwinden wanneer hij vertelde over de onheuse behandeling van en de kwaadsprekerij over Geraard. Hij stelde dat zijn broer als een held was gestorven toen hij met een uiterst kleine groep volgelingen de gelederen van Saladdin aanviel en ze volledig in de pan werden gehakt. Geraard zelf werd voor de sultan gebracht en onthoofd. Achteraf werd zijn hoofd op een staak vóór de tent van Saladdin geplaatst.

Deze berichten bereikten Ruddervoorde maanden na de gebeurtenissen. Van de Tempeliersgrootmeester was niets teruggevonden behalve een dolk, die hij van Guy de Lusignan had gekregen.

Deze laatste liet, na de dood van Geraard het wapen naar Vlaanderen brengen, waar het aan Haket werd overhandigd.

Toen had Alain, een week na zijn ridderslag met de passie voor avontuur in het bloed op een dag aan zijn vader de intentie meegedeeld om de Tempelorde te vervoegen en zo in de voetsporen van zijn oom te treden.

Haket wist reeds lange tijd dat zijn zoon niet lang op het ouderlijk domein zou verblijven. Hij zag teveel trekken van zijn overleden broer in de jongeman; diezelfde vlamme blikken, diezelfde gedrevenheid en passie, diezelfde drang naar avontuur en het onbekende.

Na een week nadenken riep hij Alain bij zich in de ridderzaal en zei: "Ik weet dat het nutteloos is om te proberen je

tegen te houden, mijn zoon. Ik geef je dus mijn zegen en twee andere zaken. Ten eerste de dolk van die arme Geeraard. Hij heeft twee wapenschilden; aan de ene kant dat van mijn vader, Lambert de Ruddervoorde en aan de andere dat als Grootmeester van de Tempelorde.” Alain’s ogen glinsterden en werden vochtig toen hij het wapen overhandigd kreeg en kuste het alvorens het in zijn gordel te stoppen.

“Dit is een brief voor de huidige Grootmeester, Pedro de Montaigne. Ik heb gehoord dat hij een rechtvaardig man is en een ware leider. Ik vraag hierin dat hij jou onder zijn vleugels neemt en je opvoeding voltooit.”

Even stakte de stem van Alain’s vader en kwamen er tranen in zijn ogen toen hij verderging.

”Wees voorzichtig, mijn zoon. Gedraag je dapper en volg je hart...en denk soms eens aan je oude vader. Ik zal je missen, weet je.”

Alain omhelsde zijn grijzende vader, twee koppen kleiner dan hijzelf en kuste de oudere man op het voorhoofd en de handen.

“Ik zal mijn best doen, vader. Ik zal onze naam eer aandoen en de wil van God uitvoeren. Ik zal zeer regelmatig met liefde aan jou denken!”

De volgende ochtend reed Alain naar het zuiden, langs Kortrijk en Amiens richting Parijs, naar het reusachtige hoofdkwartier van de Orde. De ‘Temple’ was een groot gebouw in het hart van de stad, door de Tempeliers in recordtempo opgetrokken, volledig op eigen kosten op een lap

grond die hen door een sympathiserende edele was geschonken.

Hij werd binnengelaten door de wachters en naar de werkkamer van de Grootmeester geleid. In de grote ruimte waar een haardvuur loeide was Pedro de Montaigne aan een grote ruwhouten tafel aan het werk. Drie uit de kluiten gewassen ridders, met het 'Croix Pattée' vooraan op de tuniek stonden tegelijkertijd op toen Alain werd binnengebracht. De grote man aan tafel richtte zijn hoofd op, bekeek Alain en gebaarde de ridders terug.

“Toen ik net de rangen van de ‘Arme ridders van Jezus’ was komen vervoegen, heel lang geleden, zag ik een imposante man het habijt dragen dat ik nu omgord. Hij werd achteraf door de geschiedschrijvers niet eerlijk bejegend, blind aan één oog als ze waren, verblind aan het andere door het blinken van het gouden kalf.

Hij leerde me de beginselen van het Grootmeesterschap. “Een woord is een woord,” zei hij meermaals, “of je nu dat woord geeft aan God, een vorst, een bedelaar, een christen of een muzelman. Je woord blijft je woord.”

Hij zei me ook dat hij nobeler geesten had ontmoet in Saraceense hofhoudingen dan in sommige hoge Roomse kringen. Hij sprak met me net voordat hij zijn zelfmoordcharge op de hordes van Saladdin inzette bij de slag om Accre. Hij zei dat het nobele uit de kruisvaarten verdwenen was.

Geldgewin, politiek en zelfzucht hadden overgenomen van vroomheid, onbaatzuchtigheid en puurheid. Hij weigerde resoluut dat ik met hem meereed, keek me in de ogen en zei: ”Jij moet de orde redden, Pedro, jij en niemand anders.

Ik heb je de rechtvaardigen en de onbetrouwbaren aangeduid. Vergeet de eerste regel niet...kijk uit voor de dagge in je rug.”

“Ik herken zijn gelaatstrekken in jouw aangezicht, jongeman. Was mijn leermeester, Girard de Ridefort, jouw vader?” vroeg de Tempelier aan de jonge Vlaamse ridder.

Alain was begrijpelijkerwijs onder de indruk en deed een knieval voor de Grootmeester. Hij haalde zijn dolk tevoorschijn en wilde hem aan de Montaigne tonen toen de drie ridders zich gezamenlijk op hem stortten en hem de lucht uit zijn longen drukten.

“Stop...STOP, idioten,” riep Pedro de drie over-enthousias-telingen toe. Hij stond op en hielp Alain overeind. De jongeman had even het bewustzijn verloren en zijn ogen keerden terug naar hun normale focus via flitsen, duisternis en wazige vlekken. De Grootmeester stuurde de drie wachters naar buiten en installeerde Alain op een stoel aan de grote tafel. Hijzelf nam plaats tegenover hem, bekeek de dolk en zei: “Was hij jouw vader, jongen? Ik herken het wapen van de Rideforts.”

“Mijn oom, heer,” kraste Alain, “mijn vader’s broeder. Hij wordt zeer gemist in Ruddervoorde. De boosaardige berichtgeving van de mannen van Raymond van Tripoli hebben mijn vader veel verdriet gedaan.”

Pedro zuchtte diep en keek de jonge ridder aan. “Veel vuu-ge beschuldigingen en laster zijn ons deel geweest van in den beginne, mijn jonge vriend. Toen iedereen zag dat we een organisatie waren om rekening mee te houden werden we plots erg ongeliefd bij de machtigen der aarde. Je oom had het nadeel een man uit één stuk te zijn, slijmen en soebatten lag niet in zijn aard.

Hem werd door Raymond van Tripoli, in die tijd regent van Jeruzalem, een huwelijk met freule Cécile Dorel beloofd, een rijke erfgename uit Tripoli. Tot overmaat van ramp, alhoewel deze dame aartslelijk en even groot als omvangrijk was, ontwikkelde Gerard een onsterfelijke liefde voor haar.

Zijn wereld viel dus in duigen wanneer Raymond haar uiteindelijk uithuwelijkte aan een rijke handelaar uit Pisa, die letterlijk haar gewicht in goud betaalde om haar te huwen.

Je oom werd lichamelijk en ook geestelijk ziek toen hij dit bericht kreeg, diende tegen zichzelf worden beschermd en werd enkele dagen in kluisters geslagen om geen zelfmoord te kunnen plegen. Ikzelf ontmoette hem pas toen hij het hoofdkwartier der Tempeliers binnenkwam na zijn ziekte.

Hij was een indrukwekkende man, groot en zwaargebouwd met een intense blik in zijn bijna zwarte ogen. Hij knielde vóór Arnoud van Torroja, de toenmalige grootmeester en stak zelfs op die manier een hoofdlenge boven hem uit. Al moet worden bijgevoegd dat Arnoud op dat moment reeds meer dan 70 jaar oud was, klein en gebogen, het bleef een opmerkelijk schouwspel.

Je oom legde zijn zwaard neer op de grond vóór de grootmeester en sprak: "Ik heb het licht gezien, edele heer. Ik keer mij af van deze zondige wereld en wens mij volledig aan Christus te wijden. Ik zweer bezit en vleeselijke genoegens af, gebruik mij op de manier die u pleziert!"

Hij trad in de orde en was na korte tijd immens populair bij de serganten en turcopolieren, onze voetsoldaten.

Ze adoreerden hem omdat hij hen steeds voorging in de strijd en op het slagveld als een wildeman tekeer ging. Ze apprecieerden zijn totaal misprijzen voor eigen gezondheid.

Hij merkte mij al snel op als jonge tempelier omdat ik een soort dweepzucht voor hem had opgevat en hem overal volgde waar hij voorging, hoe gevaarlijk dat ook was.

Toen hij daarna in snelle opeenvolging door de vergadering van het Algemeen Kapittel eerst tot Maarschalk en later tot Seneschalk werd benoemd, nam hij me mee als onderdeel van zijn gevolg.

Hij was als een frisse wind die door onze verstarde organisatie waaide. Hij schopte natuurlijk op de ene verkalkte scheen na de andere en kreeg tegenwind uit alle windrichtingen.

Zijn overduidelijke kwaliteiten qua leiderschap en toekomstgericht plannen waren echter niet te miskennen. Dus, wanneer de Grootmeester stierf in Verona in september 1184, was de keuze wie hem moest opvolgen snel gemaakt op de volgende vergadering van het Algemeen Kapittel.

Hij was als Grootmeester zoals hij als Seneschalk was geweest, dominant en voortvarend. Hij liet dingen gebeuren door zelf voorop te gaan en te leiden door voorbeelden te stellen.

Toen kwamen de kwade tijden.

Koning Boudewijn IV overleed uiteindelijk aan zijn afgrijpselijke melaatsheid en zijn zuster Sibylla was de uitvoerder van zijn testament. Als een havik was daar Raymond

van Tripoli die onder het mom van steun aan de 8-jarige halfzuster van Sibylla zelf de troon in handen wou krijgen. Hij werd door een hele reeks baronnen en andere edelen gesteund, de één al machtsgeiler dan de andere.

Ik herinner me nog een vergadering met de Seneschalken, enkele maarschalken en je oom zelf. Hij verduidelijkte de te volgen weg door onze orde.

We hadden trouw gezworen aan Boudewijn IV. Zijn rechtmatige opvolger Boudewijn V was slechts 7 jaar oud en diens moeder Sibylla, zus van de overleden vorst en haar tweede echtgenoot Guy de Lusignan waren zijn wettelijke voogden. Het was dus duidelijk waar de trouw van de Tempelorde lag.

Daarna volgden enkele desastreuze gebeurtenissen die eigenlijk het verlies van het Heilige land inluiden.

De piepjonge Boudewijn V overleed plots om onverklaarbare redenen. Men sprak over vergif en inmenging van de koning van Tripoli die ondertussen een niet-aanvalspact met Saladdin sloot, waardoor deze laatste ongehinderd over zijn grondgebied kon trekken.

Opeenvolgend werden enkele veldslagen verloren door gebrekkige samenwerking, ruzies, vetes en sabotage. Saladdin, een uitstekend strateeg zag zijn kans schoon en veroverde in één gigantische militaire actie achtereenvolgens Akko, Nablus, Jaffa, Toron, Sidon, Beirut en Ascalon.

Jeruzalem werd in oktober 1187 belegerd en onder voorwaarden overgegeven door koningin Sibylla. Het waren donkere tijden, het leek alsof we door God verlaten waren. Toen was er de wanhopige poging van Guy de Lusignan om Akko te heroveren op Saladdin en de zelfmoordcharge van je oom, waar ik je zonet over praatte.

Laat niemand je vertellen dat Gerard de Ridefort een lafaard was, mijn jonge vriend. Ik heb in mijn leven veel dapperheid gezien, maar zelden in die mate.”

Hij ging staan, legde zijn hand op de rechterschouder van Alain en zei: "Het is me een eer om de neef van zo'n man onder mijn hoede te nemen en een voorrecht om je verder te zien ontplooien.

Leg in mijn handen de eed 'ad terminis' af, Alain. Dat betekent dat je eed voorlopig nog niet tot aan je dood geldig is.” Alain wilde tegenpruttelen maar werd door de Grootmeester onderbroken. “Laat me uitspreken, jonge vriend. We zullen hierover binnen twee jaar terug spreken en dan kan je je misschien engageren voor heel je verdere leven.”

Alain knielde, had de eed gezworen en was in de persoonlijke dienst van Pedro de Montaigne gekomen. Hij was er sedertdien altijd gebleven. Twee jaar later hadden ze hun gesprek gehad en was Alain definitief toegetreden tot de 'Orde van de arme ridders van Christus en de tempel van Salomon'. Hij stond aan het hoofd van de geheime dienst van de Grootmeester, de meest efficiënte van zijn soort op de wereld.

Toen hij dus uit het kasteel Brie-Le Comte was vertrokken naar de jagershut liet Alain een korte, gecodeerde boodschap achter op de afgesproken plaats. Hij haalde de hinde en de kwartels op bij Renaud, de jager en keerde terug naar het kasteel. Vier dagen later, toen hij weer langs de hut in het woud ging zag hij de zware steen in het riviertje omgedraaid liggen, het signaal dat er een antwoord was. Hij haastte zich naar de hut, keek in de holte en zag de brief in zijn etui steken. Hij verbrak het zegel en decodeerde de boodschap...

“Alain, het is absoluut noodzakelijk dat ik je persoonlijk zie. Een boodschap over een overleden familielid wordt aan het kasteel afgeleverd. Vertrek zo snel mogelijk te voet. Ga naar Mélnun en bied je aan in de kleine commanderij aan de Seine. Twee paarden en voorraden zullen klaarstaan. Een kaart met tussenstations waar verse paarden wachten zit in één van de zadeltassen. Je moet alleen gaan, geheimhouding is van het grootste belang. Spoed is de tweede vereiste. Haast je, mijn jongen. PedroDM”

Alain ging terug naar het Chateau en werd laat die avond bij de dienstdoende sergeant geroepen, die hem met omfloerste stem vertelde dat zijn onbestaande schoonbroer Jules was overleden. Zijn aanwezigheid in het ouderlijk huis was absoluut noodzakelijk. Hij werd uitbetaald voor bewezen diensten en weg was hij. Hij stapte de ganse nacht door, sliep twee uurtjes in een verlaten schuur en kwam de volgende middag aan in de Commanderij van Mélnun.

De Sergant stond hem op te wachten. Twee paarden en een volledige uitrusting, compleet met wapens en voedsel stonden klaar. De man nam hem mee naar binnen, gaf hem voedsel en liet hem toen alleen om zich te wassen en wat slaap te vatten.

Met de aansporing tot haast van zijn meester nog steeds in zijn gedachten ontwaakte Alain na vijf korte uren diepe droomloze sluimer. Hij voelde zich herboren en besteeg één van de krachtige paarden. In de zadeltas zat de kaart met de pleisterplaatsen.

De eerste naam was de Commanderie ten zuiden van Fontainebleau en daarheen wendde de jonge Tempelier zijn rijdier. Hij bereikte vrij snel zijn bestemming, wisselde zijn eerste paard, sloeg verse voorraad in en zette aan voor de tweede etappe van zijn tocht die hem doorheen gans Frankrijk zou voeren, van Noord naar Zuid.

Hij trok doorheen een land dat wemelde van de spionnen van de koning die op de loer lagen voor eventuele boodschappers van de Tempelorde. Ze zochten echter naar middelgrote tot grote groepen, gewapend en krijgshaftig, niet naar een arme drommel op weg naar de begrafenis van een familielid met een brief van het hoofd van de persoonlijke garde van de koning op zak.

Enkele dagen aan een stuk reed hij vrijwel dag en nacht. Enkel wanneer hij begon te zwijmelen in het zadel steeg hij af en sliep enkele uren, zonder zich uit te kleden of het paard te ontzadelen. Hij wisselde de twee rijdieren in de Commanderie van Villemoison, op de weg naar Nevers, verorberde een stevige maaltijd en reed verder.

Nog enkele dagen later kwam hij aan in Montferrand, één van de grotere Tempeliershuizen in het zuiden. Hij was van plan eens te meer onmiddellijk te vertrekken na een haastige maaltijd maar de oudere Tempelridder die de plak zwaaide over de commanderie hield hem tegen.

“Ik weet dat je een opdracht van het grootste belang tot een goed einde moet brengen, jonge vriend. Richtlijnen van de Grootmeester zelf bereikten ons enkele dagen geleden. Maar ik laat je niet verdergaan in deze toestand. Je gaat eerst en vooral baden, daarna een volwaardige rustpauze nemen en na nog een stevig maal laat ik je weer vertrekken!”

Alain wou protesteren en veerde recht, doch hij voelde plots de kracht uit zijn benen trekken, zag donkere vlekken en kreeg een enorme zweetuitbarsting. Hij besepte dat zo doorreizen geen goed idee was en volgde de goede raad van de oude Tempelier op. Toen hij de volgende dag, met kraaknette kleren, twee copieuze maaltijden in zijn buik en optimaal uitgerust een van de twee prachtige klaarstaande paarden besteeg, kon hij de wereld aan.

Hij bereikte Nimes laat 's avonds en vroeg de weg naar de Commanderie. De jonge landbouwer die hem de weg aanwees zei: "Het is daar een drukte van jewelste. Een bereden afdeling van de koninklijke garde doet alsof ze eigenaars van de ganse stad zijn."

Hij dankte de man en verliet zo snel mogelijk de stad. Hij trok naar het zuiden en vond in een moerassig weiland een groepje bomen dat beschutting en een bergplaats bood, gaf de paarden wat haver uit de voorraad, kluisterde ze en ging zitten om na te denken. De enige manier waarop de mannen van de koning zo precies konden weten waar hij zou voorbijreizen was...verraad!

Er was natuurlijk die kleine kans dat de militaire aanwezigheid in de Commanderie toeval was, maar hij besliste dat de kans daartoe verwaarloosbaar klein was. Hij was nu dus een voortvluchtige en hij had in zijn hoofd informatie waar zijne koninklijke hoogheid veel voor over had. Hij had geen illusies over zijn lot indien hij levend door de soldaten werd gegrepen. De verhalen over de martelpraktijken in de koninklijke gevangenissen waren wijdverspreid en bevestigd.

Hij beseftte echter eveneens hoe belangrijk de informatie was die hij bezat, zowel voor de Orde als voor de Paus, beider voortbestaan hing er van af. Op dat moment kwam een grote groep ruiters voorbij gestoven op de nabijgelegen aardeweg. Alain loerde tussen twee bomen door en zag de 'Fleur de Lys' op hun uitrustingen.

Ze haastten zich in de richting van Nimes en hij beseftte dat hij nipt aan een vangnet was ontsnapt. Ze zouden zich echter snel hergroeperen en een intensieve zoektocht beginnen in de wijdere omgeving.

Hij kon hier niet blijven.

Bij het maanlicht bekeek hij de kaart en zocht een mogelijke vluchtroute, een eventuele schuilplaats. Tussen Nimes en Aigues-Mortes, de havenstad waar de Tempeliers een grote scheepswerf bezaten lag een vruchtbaar gebied met plateaus, bezaaid met heuvels en rotspartijen.

Hij besloot 's nachts verder te trekken bij het licht van de maan en overdag een schuilplaats te zoeken. Hij had tevens besloten, indien hij gevaar liep gevangen genomen te worden, zich van het leven te beroven om zijn geheim mee te nemen in het graf.

Hij begon een verslag te schrijven over de gesprekken die hij had gehoord tussen de koning en de drie broers, maar besloot uiteindelijk het te vernietigen om ontdekking te vermijden, ingeval hij gevangen werd genomen.

Zo begon zijn barre tocht naar het zuiden.

Het was ijzig koud 's nachts. Doordat hij erg traag vorderde en daarenboven zijn paarden aan de teugel meeleidde verwarmde geen fysieke inspanning zijn koude lijf.

Mist, regen en zelfs smeltende sneeuw maakten het plaatje compleet. Hij durfde geen vuur aan te maken en rilde van de kou aan één stuk door.

Hij was enkele dagen op die manier naar het zuiden getrokken waarbij hij enkele keren nipt aan troepen soldaten was ontsnapt. Soms door zijn uiterst scherpe gehoor, soms ook door puur geluk bereikte hij een onooglijk dorp genaamd Saint Laurent-d'Aigouze, de naam stond op een houten bord aan een kruispunt van twee aardewegen.

Hij kon op zijn kaart schatten dat slechts een tiental mijl hem scheidde van Aigues-Mortes, tien mijl vol koude, regen en sneeuw, bergachtig terrein en...soldaten van de koning. Hij had een spelonkachtige grot gevonden om de dag verscholen door te brengen. Binnenin was het vochtig en koud, de rotswanden waren bedekt met wasem die maar nét niet bevroren was en de paarden ademden een wit waas uit. De moed zakte hem in de schoenen. Zou hij zijn opdracht tot een goed einde kunnen brengen.

Hij mocht niet gegrepen worden maar de boodschap moest bij de Grootmeester en de Paus raken. Zou hij de moed vinden om zichzelf om te brengen indien hij riskeerde gevat te worden?

Hij wachtte tot zonsondergang en verliet voorzichtig zijn schuilplaats, regelmatig even halt houdend om zijn gehoor aan het werk te zetten. Die nacht bleef het rustig en hij kon vlot enkele mijlen vorderen, hoewel de dichte nevelslierten die soms uiteen weken door een frivole nachtbries hem momenten van angst opleverden.